

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

PASZTORÁL

KÁTAI MIHÁLY MŰTERMÉBEN

*Mintha álomeső permetezne,
s csitulnának a fényharsonák...
Kit érdekel már a dús Velence,
kit a szennyvízzé tett lagúnák.*

*Éj anyjából kibukik a hajnal,
a hegyen át szép lábát emeli,
lelke háza megrakodva jajjal,
tengerszeme fénnel van teli.*

*Kőasztalnál kővendégek ülnek,
kőkupákban kövidinka ring.
Koccintásuk fájdalom a fülnek,
kővállamról lezuhan az ing.*

*Kőlegény, te bronzszobrászok fattya,
tudd meg, ma az átok véget ér.
Hús-vér menyasszony blúzáat bontogatja,
s a köerekben megindul a vér.*

*Három tündér sikongott az éjjel,
hat kis cici egymáshoz feszült.
Kilenc hete nem háltak legénnyel,
ölükben az ínség hegedült.*

*Ráleltem a kecskelábú lányra,
s lám, nyitva szép hátulja ajtaja.
Én Istenem, hogy foghatnám hámba,
rossz vére, hogy elpusztítana!*

*Ne nézz rám, kis kudrihajú kurva,
delejedtől védve már szívem,
de lelkem, akár hátsód, szét van dulva,
lebukok mint nap, túl a vízzen.*

*Ó pásztorále, drága pásztorále,
nem vagyok már tehozzád való.
Az én bánat-búzámm se jór jár le,
azt a kertet bevverte a hó.*

